

Затриването на Фарьорските острови

Ако никога не достигнем заедно
Фарьорските острови
ще ти напиша тази история

ето

...

ние

сме излезли на терасата на ферибота
ние приближаваме острова си
ние наблюдаваме ярките покриви

на крайбрежните сгради в Торсхавън
срещу стоманеното небе

като изваден предмет от найлоново пликче е Торсхавън
ще се пръсне сърцето ни от радост да откриваме заедно
нови земи
да ги вадим като подаръци от опаковките им
все едно този град е построен преди миг
и то само за нас

наоколо се суетят семейства
събират децата си
дърпат ги за ръцете
нахлузват им шапки
крещят
фарьорци наблюдават с досада туристите
дъвчат, плюят и ломотят нещо под носа си
на съвършено неразбираем език

една стара дама с черно сако и карирана кафява пола
пита момчето до нея
колко е часът

с такова напрежение пита
все едно ще ѝ се пукне яйцето
което балансира в гнездото на посивелите си коси
закъде ли толкова бърза
колко ли дълго пътува
как ли го крепи срещу поклащането
на плавателния съд

стоманените въжета проскърцват от напрежение

наблюдавайки огромните винтове
които придържат конструкцията
си мисля за стабилността

стабилността е технически постижима
стига човек да познава материалите
и правилно да прецени коя
свързка на какво напрежение държи

навреме

никой ферибот не пристига навреме
изобщо никога пък предварително
на ферибота времето е без значение за пътуващите

затова понякога двама си мислят
че живеят на ферибот и само вълните отвън
смяната на деня с нощта
с безпощадност им показват

че извън плаващата им черупка
всичко се движи
преваля

ако все пак някои двама
останат твърде дълго на един ферибот
дори косите им побеляват
ръцете им изтласкват нагоре хълмисти вени
и кръвоносни възли като грахови зърна
се вдигат под кожата

на фериботните папагали в клетките
избледняват пъстрите пера
птичите им тела се съсухрят
падат с вирнати крака
и след време
при най-лек повей
през отворения люк
внезапно се разпадат
на прах

но до Фарьорските острови
макар и така далечни

пътуването не трае достатъчно дълго
за да настъпят видими физически промени
най-много да порасте нокът
толкова незабележимо
че на двамата ще им е нужен микроскоп
за да открият промените

и все пак те ги търсят
оглеждат се
искат
потвърждение
че трупат жизнен опит
по време на взаимното си пътуване
да не би всеки ден да са на път
и то към Фарьорските острови

виж как мога да мърдам звездообразно
с малкото пръстче на левия си крак
казваш
това до преди миг не го можех
виж как мога да си свивам носа

така че в профил да приличам на месечина
казвам
това до преди миг не го можех
виж какво мога аз пък сега
виж какво мога
виж какво
мога...

леден вятър обръща
косата върху лицето ми
и ти питаш ведро
как ти хрумна да ни сложиш точно в тази история

исках просто да ти покажа
острови
на които никога не стъпвал кракът ми
така е честно
така
никой от двамата не притежава
повече познание за мястото
никой не може да преведе другия
по вървян път

*съвсем безпомощни в студенината на севера
по равно откриваме себе си*

но... нали ти е ясно
че това е само колаж
предпазливо допълваш
ти изрязваш образите на двама

и ги лепиш върху наивна картичка

никой не би повярвал
че дишаме солта на Северния Атлантик
никой не би повярвал
че сега надничам в ухото ти
и поставям върху барабанчето стрък
фарьорски вятър
издишан из моите гърди
никой не би повярвал
че твоята коса сега покрива лявата
половина на лицето ми и полепва върху
мокрите ми страни

вече наближихме пристанището

ще слезем последни от ферибота
страхувам се
че ако прибързаме
ще се размаже незасъхналото още лепило
и ще разстроим колажа

може би пиша твърде бързо този стих и
не фиксирам прецизно телата

грубо съм изрязала образите
виж
по контурите им лепнат късове от други места

няма връщане назад - ето го отсреща

Торсхавън

три дена тук вали
но ние сме избродили целия остров
посетили сме и онези каменни къщи
с хладните гърла и мъх върху земните парапети
които познаваме от пощенски марки

после (откъде ли се взе?)
един от тези артисти
които не могат да си позволят
да изобразят банална любовна история
които винаги ще вмъкнат
неприсъщ предмет в картината
заради провокацията
за да напомнят на фигурите
че са просто чучела
в полза на изкуството

този дяволичен артист ми довършва колажа
възползва се от мимолетната ми разсеяност
краде ми историята
безпардонно
казва
така ще бъде

и така става

череша
с размерите на камион
се стоварва върху площада
по който минаваме
но ние отказваме да се изненадваме
докато се вираме във витрината на една книжарница
книгите внезапно се изправят на крака
с писъци и с вдигнати ръце
се разбягват из вътрешността на помещението
но ние отказваме да се изненадваме

по-късно следобед на третия ден
в ресторант на крайбрежната улица
поръчваме местен рибен специалитет
и пристига онази баварка (нека я наречем Беате)
от снощната реклама

Беате ни донася две четки за зъби
с дръжки от изящна пластмаса
стоварва на масата

консерва за двама
и заповядва
да се отвори с четката

няма излизане от ресторанта
докато не се справите с тази... лесна задача
Беате се усмихва телевизионно и оставя
на масата две пълни халби между нас
това не сме го поръчвали
но нали не владее вече колажа...

виж ти! - в моята чаша плува златната рибка –
този коварен образ на безплодните надежди
а по дъното на твоята кръжи
подводница
mobilis in mobili
отчаяно опипва аквариумните стени
на тясното си кехлибарено море
откога ли все се лута
върти
до скъсване
навива невидимата си пружина
подводнице, литни, хвани ни
(какво говоря?!)

ти разсъждаваш за стила на произведението
в което пребиваваме
а ниско в краката преминават надписи
с горещите новини, валутните пазари и
прогнозата за времето в Париж, Ню Йорк и Пекин
бледен пудел лае на хоризонта
и ножицата се разтваря
за поредното си съ-
творение

досадно е това с телевизията
кой го измисли
кой ми се бърка в колажа
защо дойдохме в Торсхавън
щом и тук
някой ми измъкна ножицата от ръката
някой си играе с лепилото – щедро раздава, щедро отнема
неуморимо размества
наглася

след малко сигурно ще ни включат
на живо по радиото
да говорим за поезията на ... фарьорските... бербери
и наистина ни включват
но ние отказваме да се изненадваме

въоръжени с четки за зъби
без излишни надежди

като две смешни панаирни животинки
удряме по тенекиения си барабан

Беате от кухнята скришно ни наблюдава
избърсва в престилката запотените си длани
един фериботен папагал в клетката пада с вирнати крака

но ние отказваме да се изненадваме

по късно ти сам ще се предадеш
ще спреш с наведена над масата глава
тежко топче пот ще се откъсне от челото
и ще издрънчи върху консервата -
крайтъгълният камък на дързостта ни
да опознаваме Фарьорите

какво ли ще бъде?

какво ли ще бъде
ако Беате се пръсне като стъклено шише кетчуп
върху белите плочки в кухнята
ако измъкна с два пръста златната рибка от халбата
и без да изричам нито едно от възможните три желания
просто я глътна
ако стопираш подводницата
ако ѝ монтораш две леки крила от късчета салфетка
ако я пуснеш да кръжи под стария дървен таван
в търсене на прозорец към други морета
ако се смалим и яхнем този хартиенокрил бръмбар
ако полетиииииим бър! джъш...фиууу
и звънко се смеем
все едно нямаме други грижи

ако се преобразим
в китове

дълго се смеем

камбанено
перлено
притихващо и мощно
тънкострунно и ехтящо като удряни с ярост
метални повърхности
подскачаме над океана
ние
китовете
изхвърляме водите си
фонтани и врява
рязко изскача слънцето из облачната си обвивка
и се хвърля надолу към хоризонта
ние
китовете
шляпваме с тела
върху мембраната на океана
пръски и пяна
пръски и пяна
вирваме лъскавите си опашки
морски черни детелини
и отново се гмурваме в дълбините си
...
Торсхавън и всичките му сияния
напук

заземяват Фарьорските острови

отрязват островите ни из Атлантика и ги стоварват
върху континента

отказваме да се изненадваме
отказваме да се изненадваме
отказваме да се изненадваме

ние просто вече няма къде да отиваме
заедно

седим с гръб и всеки пита колко е часът
прибирам косите си с ластик
ти внимаваш да не дишаш шумно
разумно е
да е тихо
толкова е
неловко
да изречем

тръгвам или каквото и да било друго

вече не е нужен ферибот дори
затова просто ставаме и слизаме от острова си
той кротко се поклаща като нестабилна платформа
помниш ли онова с винтовете

и всичките ярки фасади на крайбрежните сгради
потъват в сянката на мощни планини
Алпите, Пиринеите, Балканите
потъмняват кайрите и стават врани
бездомни те с невярващи очи си търсят океана
и нови острови да гнездят

дали

дали на старата жена се пръсна яйцето в посивелите коси
дали Беате още зорко ни следи от кухнята или
безразлично избърсва масата – заличава послените следи от нас
дали дяволичният артист постави ножицата до колажа

ти си купуваш модна чанта или моторед
аз научавам за кратко време трийсет и три чужди езика
последния научавам за една нощ
докато се опитвам напълно
да забравя

едно миниатюрно
изключително тежко щастие
носим като диамантен пиърсинг
върху пъповете си

нелепо светът експлодира в тропическа сигурност

оттогава няма Фарьорски острови